Petak, 02.12.2011.g.

U našoj župi tokom ovog adventskog razdoblja slave se svako jutro mise "zornice". U 6.25 već je u crkvi 15-tak vjernika koji dođu prije na moljenje Krunice. A u 6.00 počinje misa. Crkva je puna ljudi.

Još prošle godine, prilikom odlaska na mise "zornice", nekako sam naučio da ustanem nešto prije i pješice, u onoj prekrasnoj mirnoći neprobuđenog jutra, odem do crkve. A hodajući u sebi uvijek ili nešto molim ili pjevušim neku katoličku pjesmu. Pa onda dolazak u crkvu, najprije

nikoga, pa tek je prošlo 5.00 sati, a onda najedanput, iz magle, iz mraka, s ove i one strane, počinju se skupljati vjernici. Pomotani, zabundani u svoje kaputе, kape, šalove, niti ih ne možeš prepoznati.

A onda se svi raskomotimo u crkvi. Pa možeš vidjeti i prepoznati svakoga. Ja najčešće zatvorim oči da mi, u molitvi i praćenju mise, ništa ne odvlači pažnju. I tek rijetko tokom mise pogledam po crkvi.

No, uvijek kada pogledam ispuni mi se srce radošću. Ugledam neke drage osobe, sestre ili braću u vjeri, kako stoje u crkvi, sada ujutro u 6.00 sati i SLAVE GOSPODINA.

O KAKO SAM SRETAN RADI NJIH!

Neke poznam i znam njihove potrebe, životne a i duhovne potrebe. I PRESRETAN SAM KADA VIDIM DA SU U RJEŠAVANJE SVOJIH PROBLEMA, BILO ŽIVOTNE BILO DUHOVNE NARAVI, KRENULI OD TAMO OD KUDA POČINJE JEDINI PRAVI PUT. OD NAJJAČE MOLITVE, PRISUSTVOVANJA I POZORNOG PRAĆENJA MISE U CRKVI.

A ima i onih koje ne poznajem, niti "iz viđenja". Tako svako jutro sjedne kraj mene jedna žena. I uvijek dođe 10-tak minuta prije početka mise. Prođe ispred mene i sjedne na klupu do mene. A ja u to vrijeme molim zajedničku molitvu Krunice zatvorenih očiju. Ali, kada ona prođe, znam da je ona, jer sobom donese jedan posebni miris. Miris tople kuće, odrađenih jutarnjih poslova. Kada si je prvi put sjela kraj mene, u jednom trenutku, tokom mise, vidio sam kako u molitvi drži sklopljene ruke i nervozno prevrće s prstima. Nekako sam osjetio u sebi da je na ove mise "zornice" došla sa nekom nakanom, zapravo došla kao u dućan, da je Gospodinu kazala da će ona hodati svako jutro na ove mise "zornice" a da joj on riješi neki problem iz njezinog ili života njezinih najbližih. Prevrtanje prstiju bio je vanjski znak nutarnjeg nemira, možda neke neiscijeljene rane, neke neispunjene životne potrebe. Nekako sam u tom trenutku osjetio neko smilovanje prema njoj jer sam znao da naš Gospodin baš ne ispunjava naše molitve i tražene nakane onako kako mi to zamislimo i tražimo.

O da, ispuni on svaku molitvu i traženu nakanu koja je od srca i punine vjere zatražena, pogotovo u velikoj potrebi. No, ne onako kako mi mislimo da bi bilo najbolje nego onako kako zna da će za nas biti najbolje. Čak sam mislio da ta žena drugi dan neće više doći.

Ali, došla je ona svaki dan. I najprije nije na glas molila a ni pjevala. A onda je počela i svaki dan je to bilo sve duže i sve glasnije. GOSPODIN JOJ JE VEĆ USLIŠAVAO MOLITVE A DA NIJE NI ZNALA. ALI, ON JE TO ČINIO NA SVOJ NAČIN.

Pa nitko tko se ustane u 5.00 sati ujutro da dođe na misu ne radi to jer nema što drugo raditi. Ako ništa drugo, može spavati. Ali, onaj koji dođe u velikoj je potrebi.

I to ne samo u nekoj potrebi da mu Gospodin riješi neki problem. Ne. Ima i dosta onih koji dolaze jer osjećaju neku potrebu da rastu u Gospodinu. Da im Gospodin dadne nove i nove spoznaje u vjeri i duhovnosti.

A neki jednostavno dolaze slaviti Gospodina i zahvaljivati mu na svemu što čini u njihovim životima.

Da, zbog čega sam ja i ove godine, drugu za redom , krenuo na mise "zornice"? Baš mi je sada došlo to pitanje, pa se probam prisjetiti razloga.

O da, kao prvo naš župnik je prošle godine, na kraju tog adventskog razdoblja hodanja na mise "zornice", rekao da smo svi mi koji smo to radili svaki put ili nekoliko puta, DALI ODREĐENU ŽRTVU. To sam upamtio te sam ja odlučio da ću taj trud ranog ustajanja, molitve i svega drugog što prati odlaske na misu "zornicu", dati Gospodinu kao žrtvu za neke moje prošnje i ispunjenje nakani.

Odredio sam četiri nakane i prošnje.

DA SE GOSPODIN SMILUJE SVIM DUŠAMA U ČISTILIŠTU, DA IH URONI U BESKRAJNO MORE SVOJEG MILOSRĐA I POVEDE U SVOJE KRALJEVSTVO.

DA SE GOSPODIN SMILUJE MOJOJ OBITELJI I DA NAM UDIJELI OBRAĆENJE, UČVRŠĆIVANJE VJERE, NUTARNJE ISCJELJENJE I BLAGOSLOVLJENE MEĐUSOBNE ODNOSE, DA MI SVI ZAJEDNO KAO JEDNA DOBRA VJERNIČKA I KATOLIČKA OBITELJ, I SVI POJEDINAČNO KAO DOBRI VJERNICI I KATOLICI, BUDEMO NJEGOVI SVJEDOCI.

DA SE GOSPODIN SMILUJE, OBRATI, UČVRSTI VJERU I UDIJELI UNUTARNJE ISCJELJENJE SVIM BOGOPSOVAČIMA I PIJANIM LJUDIMA, OSOBITO U MOJOJ ŽUPI.

DA MI GOSPODIN UDIJELI TAKVO POSLOVANJE MOJEG NOVOG TRGOVAČKOG DRUŠTVA S KOJIM ĆU GA MOĆI U SVAKOJ SITUACIJI PROSLAVLJATI.

Te svoje prošnje i nakane izrekao sam Gospodinu i na subotnjoj večernjoj, prvoj adventskoj misi, i na nedjeljnoj jutarnjoj misi, prvoj misi "zornici".

Evo to su moje nakane koje sam uputio Gospodinu. Svi oni drugi koje viđam po jutrima na misi "zornici" imaju svoje nakane, prošnje, molitve.

No znam, bili mi toga svjesni ili ne, bez obzira da li ćemo osjetiti da su nam nakane i prošnje ispunjene, SVI MI ĆEMO PRIMITI OBILJE MILOSTI I DUHOVNE "HRANE" ZA NAŠE DUŠE I NAŠA SRCA. NEPROCJENJIVE VRIJEDNOSTI ZA NAS I SVE OKO NAS.

ZNA GOSPODIN NAŠ SVE NAŠE POTREBE I PRIJE NEGO I MI POSTANEMO NJIH SVJESNI. JER ON NAM JE DAVNO ODREDIO NAŠE PUTEVE. U VJEČNI ŽIVOT ILI VJEČNU PROPAST. SAMO MI NE ZNAMO ZA NJIHOV TIJEK I ZAVRŠETAK.

I TO JE PREKRASNI A I STRAŠNI MISTERIJ NAŠIH ŽIVOTA. KAKO DOĆI DO

VJEČNOG SPASENJA, KAKO SE SPASITI OD VJEČNE PROPASTI AKO NAM JE ONA PREDVIĐENA? MISTERIJ JE U TOME DA NITKO TO OD NAS NE ZNA. NETKO JE U NEKOM TRENUTKU, KAO JA PRIJE NEKOLIKO GODINA BIO NA PUTU U VJEČNU PROPAST. PA SE SVE PROMIJENI "NAGLAVAČKE". ILI OBRATNO, NETKO JE VELIKI VJERNIK I IDE ČESTO U CRKVU A NIJE U GOSPODNJOJ MILOSTI.

JA SAM, KAO ŠTO I SVI MI MOŽEMO, ČINIO SAMO ONO ŠTO SAM MOGAO. OSTALO JE ČINIO GOSPODIN. KADA SAM PAO, KADA SAM SE SPOTICAO, UVIJEK JE BIO KRAJ MENE. JA SAM SAMO TREBAO POKAZATI ŽELJU I VOLJU DA SE PROMIJENIM, DIGNEM I KRENEM DALJE A ON MI JE DAO SVU POMOĆ. ILI SVOJU OSOBNU ILI MI JE U MOJ ŽIVOT POSLAO RAZNE LJUDE, SITUACIJE, DOGAĐAJE, KOJI SU MI U TOME POMAGALI.

JA SAM SAMO TREBAO UČINITI ONO ŠTO SAM JA MOGAO U SVAKOM TRENUTKU SVOJEG ŽIVOTA, NA PUTU OBRAĆENJA, UČVRŠĆIVANJA VJERE. KADA VIŠE NISAM ZNAO ŠTO BI I KAKO, NASTAVIO JE GOSPODIN.

I SADA SMO TU. JA NA MISAMA "ZORNICAMA" A GOSPODIN PRED I U SVIMA NAMA.

I NIJE ČUDNO DA SU MI NA RIJEČI PRIČESNE PJESME NA JUTROŠNJOJ MISI, ***"A U SUZI U MOM OKU GLEDAJ LJUBAV VELIKU..."***
, ZAISKRILE SUZE U MOJIM OČIMA. PJEVAO SAM I PLAKAO. OD RADOSTI. OD NJEGOVE MILOSTI ZABORAVIO SAM JA I NA SVOJE PROŠNJE I NAKANE. BITNO MI JE BILO ŠTO SAM BIO TU SA NJIM. JER ON JE NA SVAKOJ MISI UVIJEK S NAMA.

NEKA TI JE VJEČNA SLAVA I HVALA TEBI GOSPODINE, A ČAST TVOJOJ MAJCI MARIJI, DJEVICI KOJA TE RODILA.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.